

УДК 351.71:336.1

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2023.2.36>**С. М. Клімова**

доктор юридичних наук, доцент,
доцент кафедри права, національної безпеки та європейської інтеграції
Навчально-наукового інституту «Інститут державного управління»
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

ВНУТРІШНІЙ КОНТРОЛЬ У ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ УКРАЇНИ ЯК ФУНКЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Критичний огляд українських та зарубіжних наукових джерел, що розглядають повноваження та компетенції суб'єктів публічної адміністрації, дозволив дійти висновку, що термін «повноваження публічної адміністрації» є загальноживаним у теорії адміністративного права, змістом якого є система прав і обов'язків, якими наділено суб'єктів публічної адміністрації з метою забезпечення прав та свобод людини і громадянина, окремих соціальних груп та суспільства в цілому. Поняття «компетенції публічної адміністрації» є загальним відносно повноважень, про які йдеться за умови конкретного публічного адміністрування. Функції публічної адміністрації розглянуто в широкому і вузькому розумінні. Перелік функцій суб'єктів публічної адміністрації не є вичерпним. Однією з функцій є контроль.

Внутрішній контроль у суб'єкті публічної адміністрації спрямований на запобігання неефективному та незаконному використанню бюджетних коштів. Проведено дослідження конкретної моделі внутрішнього контролю в такому суб'єкті публічної адміністрації, як Державна служба фінансового моніторингу України. З метою з'ясування характеристик цієї моделі використано матеріали звіту Рахункової палати, яка провела аудит ефективності використання коштів державного бюджету в 2023 році. Під час дослідження моделі контролю було встановлено факти неналежного функціонування таких її елементів, як внутрішнє середовище, управління ризиками, заходи контролю та моніторинг. Виявлено відсутність чіткого переліку процедурних дій та прийняття процедурних рішень щодо здійснення внутрішнього контролю Державною службою фінансового моніторингу України.

Ураховуючи практику організації внутрішнього контролю в країнах-членах Європейського Союзу, сформульовано такі пропозиції щодо поліпшення стану внутрішнього контролю в суб'єктах публічної адміністрації України:

1. Удосконалення внутрішнього контролю в суб'єктах публічної адміністрації повинно здійснюватися через структурну перебудову та затвердження положень про внутрішній контроль локальними актами.

2. Блоки питань, за якими здійснюється перевірка функціонування системи внутрішнього контролю суб'єктів публічного адміністрування, слід доповнити такими: 1) оцінка стану створення необхідної інфраструктури, що дозволяє забезпечити ефективність використання публічних коштів; 2) оцінка документів суб'єкта публічної адміністрації на відповідність положенням Закону України «Про адміністративну процедуру».

Ключові слова: публічні фінанси, бюджет, бюджетне регулювання, розпорядники бюджетних коштів, фінансовий контроль, публічна адміністрація, адміністративна процедура, компетенція органу публічної влади, Державна служба фінансового моніторингу України.

Постановка проблеми. Ураховуючи проголошений євроінтеграційний курс України, особливої актуальності набуває розробка стратегії наближення до рівня соціально-економічного розвитку Європейського Союзу за допомогою вдосконалення форм і методів управління публічними фінансами. Законність, об'єктивність та ефективність використання бюджетних

коштів забезпечується низкою інструментів, серед яких важливе місце посідає внутрішній контроль, який спрямований на попередження правопорушень у сфері бюджетного регулювання. Інтегруючись до європейських стандартів внутрішнього фінансового контролю, наша держава щороку вдосконалює окремі форми та інструменти цього вкрай важливого

виду фінансового контролю. Як показує практика, прийняті зміни у методиці внутрішнього фінансового контролю не є адекватними змінам в економіці та політичним векторам розвитку нашої держави. Така тенденція пов'язана з необхідністю розвитку системи запобігання, попередження фінансових правопорушень, які не лише негативно впливають на наявність фінансових ресурсів окремого органу влади, а й створюють загрозу національній безпеці України, особливо від час повномасштабної російсько-української війни.

Аналіз останніх публікацій. Питанням модернізації системи публічних фінансів і контролю присвятили свої дослідження М. Гончаренко [1], С. Клімова [2], Ю. Литвин [3], Ю. Радіонов [4], Р. Романчук [3] та інші.

Безпосередній вплив на формування висновків і положень цієї статті мали також теоретичні висновки вчених, які приділяли значну увагу дослідженню функцій публічної адміністрації: М. Беньо [5], Т. Білозерська [6], С. Вітвіцький [7], В. Гарашук [8], І. Іванова [9], Т. Карабін [10], В. Колпаков [11], М. Комашко [12], Т. Кравцова [13], Є. Курінний [14], Єжи Стефан Лангрод [15], І. Ліпович [16], М. Міненко [17], В. Настюк [18], З. Невядомський [16], С. Обрусна [9], С. Павелкін [20], Ю. Панімаш [9], К. Пасинчук [9], А. Пухтецька [21], А. Солонар [13].

Метою статті є обґрунтування напрямків удосконалення внутрішнього фінансового контролю в суб'єктах публічної адміністрації України.

Інформаційною базою дослідження є законодавчі, нормативно-правові документи з питань бюджету, фінансового контролю та адміністративної процедури в Україні, статистичні матеріали Державної служби фінансового моніторингу України (далі – Держфінмоніторинг) та матеріали Рахункової палати, публікації зарубіжних та українських фахівців щодо проблем фінансового контролю та публічної адміністрації.

Виклад основного матеріалу. Велика кількість варіантів організації фінансових відносин і фінансової діяльності в суб'єктах публічної адміністрації вимагає проведення внутрішнього контролю, що допомагає вибрати саме той варіант управління фінансами, який найбільше підходить цьому суб'єкту в певний час. Вибір варіантів управління фінансами кожного суб'єкта обмежує держава бюджетним регулюванням. Вона також визначає форми, методи і способи організації внутрішнього контролю.

Ставлення до державного внутрішнього

фінансового контролю за роки незалежної України змінювалося кілька разів. Нарешті держава визначила європейський вектор розвитку інституцій публічного управління, що означає поступове впровадження європейських стандартів внутрішнього фінансового контролю, який здійснюється більше сорока років у суб'єктах публічної адміністрації в країнах-членах ЄС і на теренах України. Європейська держава у властивих їй організаційних формах за допомогою відповідних прийомів і методів контролює розвиток суспільних відносин. При цьому переважають методи «запобігання», «попередження» методам «покарання». Саме тому внутрішньому фінансовому контролю надається величезна увага, оскільки він сприяє: 1) спостереженню за функціонуванням підконтрольних об'єктів, одержання об'єктивної інформації про стан фінансової дисципліни в окремому суб'єкті публічної адміністрації; 2) аналізу зібраної інформації, виявлення тенденцій, причин порушення фінансового законодавства та розробки прогнозів на майбутній період; 3) розробці та впровадженню механізму запобігання фінансових правопорушень у суб'єкті публічної адміністрації; 4) притягненню винних осіб до дисциплінарної відповідальності; 5) налагодженню комунікативних зв'язків із органами державного фінансового контролю тощо.

Для успішного здійснення перерахованих дій у конкретному суб'єкті публічної адміністрації треба організувати процес внутрішнього контролю, затвердити порядок його проведення з розподілом обов'язків між відповідальними особами. Без створення чіткого та зрозумілого механізму здійснення внутрішнього фінансового контролю очікувати високого рівня ефективності від нього не варто.

Необхідність створення власної системи внутрішнього фінансового контролю кожним суб'єктом публічної адміністрації впливає із положень статті 26 Бюджетного кодексу України, де встановлено, що розпорядники бюджетних коштів в особі їхніх керівників організують внутрішній контроль і внутрішній аудит та забезпечують їхнє здійснення у своїх установах і на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери управління таких розпорядників бюджетних коштів [22].

Стандарти внутрішнього фінансового контролю в Україні визначено підзаконними нормативно-правовими актами. Принципи, елементи внутрішнього контролю, питання організації та здійснення внутрішнього контролю розпоряд-

никами бюджетних коштів у своїх установах і на підприємствах, в установах та організаціях, що належать до сфери управління таких розпорядників бюджетних коштів, визначено Основними засадами № 1062 [23].

Розглянемо структурно-логічну модель внутрішнього фінансового контролю одного із суб'єктів публічної адміністрації, що відносяться до сфери відання Міністерства фінансів України. Так, принципи та елементи, питання організації та здійснення внутрішнього контролю в Державній службі фінансового моніторингу України (далі – Держфінмоніторинг) визначено Інструкцією № 46, відповідно до якої система внутрішнього контролю Держфінмоніторингу складається з внутрішнього середовища; управління ризиками; заходів контролю; інформаційного та комунікаційного обміну; моніторингу (пункт 6 розділу I Інструкції № 46) [24].

Матеріали Рахункової палати свідчать про те, що сформована в Держфінмоніторингу система внутрішнього контролю через неналежне функціонування таких елементів, як внутрішнє середовище, управління ризиками, заходи контролю та моніторинг, неповною мірою забезпечує запобігання неефективному та незаконному використанню бюджетних коштів. Керівниками окремих самостійних структурних підрозділів Держфінмоніторингу не забезпечено розробку адміністративних регламентів, що встановлюють обов'язковий для виконання порядок дій (рішень), спрямований на здійснення працівниками своїх повноважень у процесі реалізації визначених законодавством завдань і функцій. Через неукомплектованість посади головного спеціаліста з питань проведення внутрішнього аудиту з жовтня 2021 року основні завдання підрозділу внутрішнього аудиту, визначені пунктом 4 Порядку № 1001, не виконуються [18, с. 75].

Отже, виникає необхідність установити причини системного невиконання правових норм щодо внутрішнього контролю суб'єктами публічної адміністрації, які є характерними не лише відносно діяльності Держфінмоніторингу, а й інших суб'єктів публічної адміністрації, до яких у широкому сенсі відносяться органи публічної влади та ті органи, що не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції [12]. Такій позиції на сучасному етапі віддає перевагу Т. Білозерська, яка зазначає, що до публічної адміністрації, крім органів публічної влади, органів, що виконують делеговані їм органами публічної влади функції,

відносяться незалежні публічні підприємства та будь-які фізичні особи під час виконання ними повноважень офіційних органів [6, с. 14]. До публічної адміністрації В. Гарашук зараховує, окрім органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, і таких суб'єктів: «... державну адміністрацію (законодавча, виконавча, судова та президентська); адміністрацію організацій для надання адміністративних послуг; адміністрацію публічних підприємств державної та комунальної власності ...» [8, с. 22].

Нині перелік функцій органів публічної адміністрації не є вичерпним. Вони не мають чіткої систематизації та змінюються у залежності від ситуації на кризовій території. Особливість же функціонального навантаження вказаних органів полягає у тому, що на них покладаються функції органів державного управління, місцевого самоврядування та військової адміністрації [19, с. 94].

До кола суб'єктів публічної адміністрації України в широкому розумінні науковці зараховують також і недержавних суб'єктів (як колективних, так і індивідуальних), яким делеговано владно-управлінські повноваження та які перебувають у безперервній взаємодії з органами публічної влади, виконуючи покладені на них функції. Складності публічної адміністрації в нашій державі пов'язані зі змінюваністю всіх елементів системи, зв'язків між ними та середовища, у якому функціонує адміністрація. Віднесення до публічної адміністрації інших суб'єктів, що виконують публічні функції (Верховна Рада, прокурори та ін.), як правильно зазначив С. Вітвіцький [7, с. 342], визнано спірним і потребує додаткових наукових досліджень.

Досліджуючи поняття «публічна адміністрація» (діяльність), авторитетний польський науковець – автор статті «Istota administracji» зазначає, що діяльність здійснюється на підставі та в межах законодавства. Діяльність адміністрації є активною та всеохопною [16]. Велике теоретичне значення має питання співвідношення термінів «діяльність публічної адміністрації» та «публічне адміністрування».

Т. Карабін зазначила, що у функціональній площині виникає «управління», «керування», «адміністрування», «врядування» тощо, а не «адміністрація» [10, с. 9], яке присутнє складником адміністративно-правового процесу, поняття якого поширюється не тільки на юрисдикційну, а й на регулятивну, тобто на всю нормотворчу та правозастосовну діяльність публічної адміністрації.

Дослідження публічної адміністрації відбувається крізь призму поняття «владно-управлінська діяльність», під якою український учений Є. Курінний розуміє комплексну форму владної діяльності [144, с. 25].

Розглядаючи поняттям «публічна адміністрація» як сукупність адміністративно-управлінських дій та заходів, установлених законом [13, с. 523], як «... публічні завдання та функції, а також адміністративні послуги» [20, с. 60] або як сукупність організаційних дій, діяльності та заходів, що виконуються різними суб'єктами, органами та інституціями на основі закону та в межах, визначених законом форм для досягнення публічного інтересу [5], запропоновано внутрішній контроль Держфінмоніторингу дослідити як одну з функцій публічної адміністрації.

Правовий аспект змісту владно-управлінської діяльності передбачає погляд на неї як на врегульовану правовими нормами діяльність, яка завжди має: повноваження, компетенцію, форми, методи або інструменти публічного адміністрування.

Характеризуючи власне компетенцію органів влади, науковці пропонують урахувати не лише характер прав і обов'язків, а й деяких інших складників їхнього правового статусу, насамперед завдань і функцій (хоч текстуально вони можуть і не розмежовуватися) [25, с. 247]. Одна й та сама функція може реалізовуватися за допомогою різних форм та інструментів. Виходячи із цього, функція, компетенція та повноваження, форма, інструменти публічного адміністрування є певною мірою взаємозалежними категоріями, «... адже навіть розкриття змісту форми здійснюється за допомогою вказівки на компетенцію. Зазначається, що під формою управління слід розуміти зовнішньо виражену дію – волевиявлення виконавчо-розпорядчого органу (посадової особи), здійснене в межах режиму законності та його компетенції для досягнення управлінської мети» [11, с. 212].

Професор Ж. Ланграда запропонував розглядати завдання публічної адміністрації, пов'язуючи їх із завданнями публічної служби. Завдання адміністрації (як і публічної служби) – проводити періодично на основі та в межах законодавства на професійних засадах зміну середовища, у якому вона функціонує. Існує взаємозалежність адміністрації та середовища – зміна одного тягне за собою зміну іншого [15]. І така закономірність впливає на організацію і діяльність органів і установ, підпо-

рядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону і здійснюють інші адміністративні функції в публічних інтересах [19, с. 54] через адміністративну діяльність, здійснювану цією адміністрацією в інтересах суспільства, через царину управління публічним сектором з боку тієї ж публічної адміністрації [21].

Функціями публічної адміністрації у широкому розумінні є: забезпечення функціонування механізму держави, захист національного публічного порядку, суверенітету і державного устрою; забезпечення умов щодо підтримання та поліпшення добробуту і якості життя населення; захист прав і свобод людини і громадянина; забезпечення правопорядку і законності, гарантування безпеки особистості; підтримка стабільності економіки, забезпечення умов для її позитивного розвитку і з необхідною позитивною динамікою розвитку та для її стійкості; надання публічних послуг; самовідтворення й функціонування самої системи публічного управління тощо. Досліджувалися вони в авторській статті [2].

Вузьке розуміння функцій публічної адміністрації встановлено Законом України «Про адміністративну процедуру» таким чином: це надання адміністративних послуг, здійснення інспекційної (контрольної, наглядової) діяльності, вирішення інших справ за заявою особи або за власною ініціативою адміністративного органу [6].

Отже, внутрішній контроль, який забезпечує циклічність процесу управління в окремому суб'єкті публічної адміністрації, також позитивно впливає на розвиток системи публічних фінансів. Підходи до організації внутрішнього контролю мають бути змінені, оскільки Україна визначила необхідність «... розпочати імплементацію нових підходів до управління та використання державних фінансів із метою підвищення результативності фінансово-бюджетної політики. Це дасть змогу зміцнити систему управління державними фінансами, підвищити гнучкість, оперативно реагувати на виклики, швидко й безболісно адаптуватися до ситуації, задіювати вчасні антикризові механізми регулювання та виходу з шокового стану, посилити стабільність фінансової системи, а також успішно інтегрувати її до фінансової системи ЄС, тісно співпрацювати з міжнародними фінансовими організаціями та установами» [4].

Висновки та пропозиції.

Аналіз формування і реформування системи функцій публічної адміністрації в Україні

довів, що це трудомісткий і тривалий процес. Напрямок реформування визначено європейськими стандартами. За останні роки в цьому напрямку проведено значну роботу, затверджено принципи та елементи внутрішнього контролю, питання організації та здійснення внутрішнього контролю.

Ураховуючи практику організації внутрішнього контролю в країнах-членах Європейського Союзу, сформульовано такі пропозиції щодо поліпшення стану внутрішнього контролю в суб'єктах публічної адміністрації України:

1. Удосконалення внутрішнього контролю в суб'єктах публічної адміністрації повинно здійснюватися через структурну перебудову та затвердження положень про внутрішній контроль локальними актами.

2. Блоки питань, за якими здійснюється перевірка функціонування системи внутрішнього контролю суб'єктів публічного адміністрування, слід доповнити таким: 1) оцінка стану створення необхідної інфраструктури, що дозволяє забезпечити ефективність використання публічних коштів; 2) оцінка документів суб'єкта публічної адміністрації на відповідність положенням Закону України «Про адміністративну процедуру».

Список використаної літератури:

1. Гончаренко М. В. Європейські стандарти антикризового управління публічними фінансами. *Актуальні проблеми державного управління*. 2016. № 2. С. 1-6.
2. Клімова С. М. Особливості діяльності суб'єктів публічної адміністрації у сфері публічних фінансів. *Проблеми законності*. Харків, 2017. Вип. 139. С. 199–210.
3. Романчук Руслан, Литвин Юрій. Євроінтеграційні зміни принципів державного фінансового контролю у законодавстві України згідно з прийнятою державою програмою вступу до ЄС. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2023. № 4 (10). С. 158-174. URL: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/44794/1/O_Tarasenko_APSN_4_2023_FSHN.pdf
4. Радіонов Ю. Д. Державні фінанси у воєнний та поствоєнний періоди. *Фінанси України*. 2022. № 10. С. 44-65. DOI <https://doi.org/10.33763/finukr2022.10.044> (дата звернення: 11.04.2023)
5. Беньо М. Вплив теорії публічної адміністрації на розвиток адміністративного права (приклад Польщі). *Законодавство України. Науково-практичні коментарі*. 2006. № 7. С. 8–12.
6. Білозерська Т. О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції. *Форум права : електрон. наук. фах. вид. з вільн. доступом* / ХНУВС. Харків, 2007. № 2. С. 11–19. URL : <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2007-2/07btodei.pdf> (дата звернення: 05.12.2017).
7. Вітвіцький С. С. Контроль як гарантія законності діяльності публічної адміністрації : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2016. 480 с.
8. Гаращук В. М. Адміністрація як частина апарату управління. *Адміністративне право сучасного етапу державотворення: стан та перспективи розвитку* : зб. наук. пр. за матеріалами I Міжнар. наук.-практ. конф. (21 трав. 2016 р.) Харків : Пляда, 2016. С. 21–24.
9. Обрусна С. Ю., Іванова І. В., Панімаш Ю. В., Пасинчук К. М. Адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації військово-цивільного характеру як суб'єктів публічного управління. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2023. Вип. 78. Ч. 2. С. 90-95. DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.78.2.14>
10. Карабін Т. О. Розподіл повноважень публічної адміністрації (доктринальний адміністративно-правовий аналіз) : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2017. 34 с.
11. Колпаков В. К. Адміністративне право України. Київ, 1999. 736 с.
12. Комашко М. В. Деякі проблемні питання делегування повноважень у сфері здійснення місцевого самоврядування. *Держава та регіони. Серія : Право*. Запоріжжя : Класич. приват. ун-т, 2001. № 2. С. 27–31.
13. Кравцова Т. М., Солонар А. В. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації. *Форум права : електрон. наук. фах. вид. з вільн. доступом*. Харків, 2010. № 4. С. 522–525. URL: <http://archive.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10ktmdpa.pdf>. (дата звернення: 05.09.2017)
14. Курінний Є. В. Предмет і об'єкт адміністративного права України: характеристика категорій в умовах системного реформування : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2004. 38 с.
15. Jerzy Stefan Langrod. *Instytucje prawa administracyjnego: zarys części ogólnej*. Kraków: Kantor Wydaw. «Zakamycze», 2003. 400 s.
16. Lipowicz I., Niewiadomski Z. *Istota administracji. Prawo administracyjne*, LexisNe. Warszawa, 2007. S. 20–22.
17. Міненко М. А. Публічне управління: теорія та методологія : монографія / Київ. нац. торг.-екон. ун-т. Київ : КНТЕУ, 2014. 403 с.
18. Настюк В. Я., Клімова С. М. Організаційно-правове забезпечення діяльності суб'єктів управління публічними фінансами : навч. посіб. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2016. 84 с.
19. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Курс адміні-

- стративного права України : підручник / за ред. В. В. Коваленка. Київ : Юрінком Інтер, 2012. 808 с.
20. Павелкін С. Р. Адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації у сфері житлово-комунального господарства України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2013. 210 с.
21. Пухтецька А. «Європейський адміністративний простір» як новела української адміністративно-правової науки: понятійно-термінологічна характеристика. *Юридична Україна*. 2006. № 8. С. 41–45.
22. Бюджетний кодекс України від 8 лип. 2010 р. № 2456-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 37/38. Ст. 189.
23. Основні засади здійснення внутрішнього контролю розпорядниками бюджетних коштів: затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 12.12.2018 № 1062. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1062-2018-%D0%BF#Text> (дата звернення: 10.04.2023)
24. Інструкція з організації та здійснення внутрішнього контролю в Державній службі фінансового моніторингу України, затверджена наказом Державної служби фінансового моніторингу України від 28.04.2020 № 46.
25. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ : ВД «Ін-Юре», 2002. 668 с.
26. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17.02.2022 р. № 2073-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>. (дата звернення: 05.04.2023)

Klimova S. M. Internal control in the State Financial Monitoring Service of Ukraine as a function of public administration

A critical review of Ukrainian and foreign scientific sources examining the powers and competencies of subjects of public administration allowed us to come to the conclusion that the term “powers of public administration” is commonly used in the theory of administrative law, the content of which is a system of rights and obligations vested with entities of public administration in order to ensure the rights and freedoms of man and citizen, individual social groups and society as a whole. The concept of “competence of public administration” is general in relation to the powers referred to in the context of a specific public administration. The functions of public administration are considered in a broad and narrow sense. The list of functions of public administration subjects is not exhaustive. One of the functions is control.

Internal control in the subject of public administration is aimed at preventing inefficient and illegal use of budget funds. A study of a specific model of internal control in such a subject of public administration as the State Financial Monitoring Service of Ukraine was conducted. In order to clarify the characteristics of this model, the materials of the report of the Accounting Chamber, which conducted an audit of the effectiveness of the use of state budget funds in 2023, were used. During the study of the control model, facts of improper functioning of its elements such as internal environment, risk management, control measures and monitoring were established. The absence of a clear list of procedural actions and procedural decision-making regarding the implementation of internal control by the State Financial Monitoring Service of Ukraine was revealed.

Taking into account the practice of the organization of internal control in the member states of the European Union, the following proposals have been formulated to improve the state of internal control in the entities of the public administration of Ukraine:

1. Improvement of internal control in public administration entities should be carried out through structural restructuring and approval of provisions on internal control by local acts.

2. Blocks of issues for which the functioning of the internal control system of public administration entities is checked should be supplemented with the following: 1) assessment of the state of creation of the necessary infrastructure, which allows to ensure the efficiency of the use of public funds; 2) assessment of documents of the subject of public administration for compliance with the provisions of the Law of Ukraine “On Administrative Procedure”.

Key words: *public finance, budget, budget regulation, managers of budget funds, financial control, public administration, administrative procedure, competence of the public authority, State Financial Monitoring Service of Ukraine.*